

Arrest

nr. 111 995 van 15 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Er werd haar verzocht de volgende documenten over te leggen: bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen uit land van herkomst, geboorteakte, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, attest niet ten laste OCMW. Op 14 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/12/2012 werd ingediend door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): Shreejana Nationaliteit: Nepal Geboortedatum: (...)1988 Geboorteplaats: Tanahun

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2100 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het verleden. Immers, er werden geldstortingen voorgelegd voor het jaar 2009. Nadien werden er geen bewijzen inzake financiële steun voorgelegd. Gezien de aanvraag dateert van december 2012 is met de voorgelegde bewijzen onvoldoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Verzoekster kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten. Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing. Reden van de beslissing: (...). Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) Aangaande de tenlasteneming

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat betrokkene ten laste was van haar ouders. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoekster gemaakt werd. Dat er sprake is van een misverstand. Verzoekster studeerde, met behulp van een visum van 2010-2012 in het Verenigd Koninkrijk. Dit visum was geldig voor de duur van haar studies. Dat zij na haar studies niet meer in het Verenigd Koninkrijk kon blijven en niet meer kon terugkeren naar Nepal, zij heeft daar immers niets of niemand meer. Zij reisde naar België, waar haar ouders en broer verblijven. Verzoekster wou alles correct en via de geldende regelgeving doen en diende zich een eerste maal aan bij de gemeente om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen op 16.08.2012. Zij vulde toen een inlichtingenblad in en mocht op 20.09.2012 een brief ontvangen van de gemeente (zie bijlage) waarin haar meegedeeld werd dat zij nog een aantal stukken diende neer te leggen. Deze brief van de gemeente vermeldt de volgende stukken:

- Bewijs van verwantschap*
- Attest van onvermogen, afgeleverd door de autoriteiten van het herkomstland*
- Bewijs van financiële stortingen in het verleden door het gevestigd familielid*
- Bewijs van het OCMW dat de aanvrager tot op heden geen vraag tot financiële steun heeft ingediend*

Dat verzoekster van mening is dat zij al deze stukken heeft ingediend en dat zij bijgevolg niet begrijpt waarom zij nu een negatieve beslissing mocht ontvangen. Dat verzoekster de brief van de gemeente verkeerd geïnterpreteerd heeft en ervan uit ging dat verwerende partij alleen de betalingsbewijzen van de periode dat zij in haar land van herkomst verbleef, nodig had. Dat, in tegendeel tot wat verwerende partij insinueert, verzoekster wel degelijk blijvende financiële steun heeft gekregen van haar ouders. Gelieve in de bijlage verschillende betalingsbewijzen terug te vinden waaruit duidelijk blijkt dat de ouders van verzoekster haar financieel zijn blijven steunen tot haar aankomst in België. Het mag

duidelijk zijn dat hier sprake is van een misverstand en dat de aanvraag van verzoekster bijgevolg wel degelijk goedgekeurd dient te worden. Dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel flagrant schendt! Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." Het is onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat verzoekster op de hoogte is van de Vreemdelingenwet! Verzoekster ging ervan uit dat verwerende partij haar nogmaals zou contacteren, indien zij nog bijkomende stukken zouden nodig hebben. Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat er een beslissing zou genomen worden, zonder' de bijkomende informatie eerst op te vragen !

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel ! A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland." Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat het verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België. DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken! Het volledige gezin van verzoekster verblijft in België, dit blijkt duidelijk uit de gezinssamenstelling die verzoekster voegde. Bovendien is zij enorm werkbereid en is zij gemotiveerd niet ten laste te zullen moeten vallen van de Staat. Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt. Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is. Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. De motivering van DVZ m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet. Dat DVZ bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of- zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001). Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is. Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betoogt dat er sprake is van een misverstand omdat zij van mening was dat alle gevraagde stukken waren binnengebracht.

In casu heeft verzoekster op 21 december 2012 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. In de bestreden beslissing van 14 juni 2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie terecht gemotiveerd dat zij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het verleden.

Verzoeksters betoog dat zij "van mening is dat zij al deze stukken heeft ingediend" kan niet worden gevolgd, nu zij bij haar verzoekschrift "betalingsbewijzen 2010-2012" en "bewijsstukken verblijf in Verenigd Koninkrijk" bijbrengt.

In zoverre verzoekster bij haar verzoekschrift recente bewijzen van financiële steun voegt, merkt de Raad op dat deze stukken niet konden worden beoordeeld door de gemachtigde bij het nemen van de beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het socio-economisch onderzoek, meer bepaald de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de banden met het herkomstland, laat Raad gelden dat deze elementen behoren tot het toepassingsgebied van artikel 42ter, § 1, lid 5 van de vreemdelingenwet dat betrekking heeft op de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden. *In casu* werd het verblijfsrecht van de verzoekster geweigerd, zodat de bepalingen waaraan zij refereert niet van toepassing zijn.

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM. Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM. Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T. Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L. WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T. Vreemd 2006, 403). Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: (...). Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'. Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden. Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat .

individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verder zetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer naar haar land van herkomst bemoeilijken! Verzoekster vormt een gezin met haar ouders en broer die allen over verblijfsrecht in België beschikken! Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en een effectieve gezinscel vormen. Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als zij geacht wordt terug naar Nepal te gaan?? Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt. Dat verzoekster van mening is dat zij wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden om geregulariseerd te worden. Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving. Dat indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst zij gescheiden wordt van haar gezin! Het is voor verzoekster zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van haar gezin in België kan verwacht worden dat zij mee zouden verhuizen. Dit zou betekenen dat haar Belgische familieleden alles dienen op te geven en achter te laten, hun werk dienen op te geven en alles wat zij hier opgebouwd hebben! Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing. DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen! Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht. Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM! De ouders van verzoekster hebben verblijfsrecht in België! Zij mogen niet uit elkaar gehaald worden."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 van het EVRM.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend in functie van haar ouders.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, nu de verzoekende partij heeft nagelaten dienaangaande bewijsstukken voor te leggen.

In casu dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Het loutere feit dat zij op hetzelfde adres woont als haar ouders, volstaat niet om tot een schending van artikel 8 van het EVRM te besluiten.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwildering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij van haar ouders definitief wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een middel aan tegen het bevel:

“Dat indien de beslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.”

2.3.2. Aangezien uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de beslissing 14 juni 2013 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet onregelmatig is en derhalve niet wordt vernietigd, is het middel tegen het bevel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC